

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Ing. J. F.**, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské náměstí 196/1, Brno, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. ODSČ-66383/20-SPA/V, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 3. 2021, č. j. 62 A 10/2021 – 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou ze dne 26. 1. 2021 se žalobce domáhal u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ochrany proti nečinnosti žalovaného v přestupkovém řízení vedeném pod sp. zn. ODSČ-66383/20-SPA/V. Dne 10. 3. 2021 vzal žalobce pro pozdější chování žalovaného žalobu zpět, neboť dne 3. 2. 2021 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. PDSČ-66383/20-126, jímž shledal žalobce vinným ze spáchání celkem třinácti přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) a k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů. V návaznosti na tuto skutečnost krajský soud řízení v záhlaví označeným usnesením podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) zastavil (výrok I), žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 2.000 Kč (výrok II) a rozhodl, že žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III).

[2] Žalovaný (stěžovatel) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností, v níž uvedl, že ačkoliv soud řízení zastavil, ve skutečnosti žalobu posuzoval věcně. Nemožnost podat kasační stížnost by proto pro něj byla procesní pastí. Soud dal za pravdu žalobci, aniž by se náležitě vypořádal s argumentací stěžovatele ohledně důvodů, pro něž dosud nevydal rozhodnutí. Stěžovatel má za to, že nebyl v přestupkovém řízení nečinný a soud tedy nezákonně rozhodl o zastavení řízení pro jeho pozdější chování. Z tohoto důvodu navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil.

[3] Žalobce se k obsahu kasační stížnosti podrobněji věcně nevyjádřil. Soudu však sdělil, že ji považuje za nedůvodnou a navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

[4] Podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. soud usnesením odmítne podaný návrh, jestliže „byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.“

[5] Podle § 102 s. ř. s. platí, že „kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení takového rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále uvedeno jinak.“

[6] Z povahy kasační stížnosti jakožto opravného prostředku vyplývá, že ji může podat jen ten účastník, kterému krajský soud nevyhověl, případně kterému byla rozhodnutím tohoto soudu způsobena jiná újma na jeho právech (§ 102 s. ř. s.). Ve vztahu k rozhodnutí krajského soudu, jímž se řízení končí, lze z pohledu žalovaného jako stěžovatele rozlišit v zásadě jen dvě právně rozdílné situace – soud žalobě vyhověl či nikoliv. Pokud by soud žalobě na ochranu proti nečinnosti vyhověl, vyvolalo by to určitý právní následek ve sféře žalovaného správního orgánu, neboť by měl povinnost vydat rozhodnutí ve věci. Kasační stížnost by tak byla „subjektivně přípustná“. Oproti tomu, nevyhověl-li krajský soud žalobě – ať již z důvodů procesních (jako tomu bylo v nyní posuzované věci) nebo z důvodů meritorních, z pohledu žalovaného správního orgánu ke změně nedochází a žádná újma mu nevzniká. Újma přitom nemůže spočívat v rozhodnutí o nákladech řízení. Takové rozhodnutí je akcesorickým výrokem soudu, který nelze napadnout samostatnou kasační stížností (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Nelze-li připustit přezkum rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení bez přípustné kasační námitky proti výroku v meritru věci (srovnej usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, č. 2116/2010 Sb. NSS), není ani možné uznat újmu plynoucí z výroku o nákladech řízení jako relevantní újmu pro posouzení přípustnosti kasační stížnosti jako takové.

[7] Obdobnou situaci (spočívající v zastavení řízení o nečinnostní žalobě pro její zpětvzetí s ohledem na pozdější chování žalovaného) se v usnesení ze dne 26. 3. 2020, č. j. 9 Afs 271/2018 - 52, rozšířený senát zabýval i v jiné věci. K neexistenci myslitelné újmy žalovaného, a tedy k jeho nemožnosti podat kasační stížnost, rozšířený senát v bodě [51] uvedl: „Relevantní újmu však nelze shledat ani v případě, kdy žaloba sice není zamítnuta (pro žalovaného obecně nejpriznivější možný výsledek každého soudního sporu), ale soudní řízení je skončeno jinak, aniž by žalobě bylo, byť jen z malé části vyhověno. Takovými rozhodnutími jsou v soudním řízení správním typicky usnesení o odmítnutí žaloby nebo o zastavení řízení.“ Podrobný výklad tzv. „subjektivní nepřípustnosti“ kasačních stížností rozšířený senát v bodě [60] zobecnil do následujícího závěru: „Žalovaný správní orgán je osobou zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s.; taková kasační stížnost musí být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. c) za použití § 120 s. ř. s.“

[8] Citované závěry rozšířeného senátu plně dopadají také na nyní projednávaný případ, a proto Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost žalovaného, neboť ji podala osoba zjevně neoprávněná [§ 46 odst. 1 písm. c) za použití § 120 s. ř. s.].

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu